Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

12. Aarg. Nr. 3. *Den 1. Novbr. 1862.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præsident G. Q. Cannon,

afholdt i Aarhuus den 10de Septbr. 1862.

Brødre og Søstre! Jeg er særdeles glad ved at være samlet med Eder idag og høre Brødrene tale, og uagtet vort Sprog er forskjelligt, haaber jeg, at I kunne forstaae de Principer, vi have fremsat, om end Oversættelsen ikke i Et og Alt er saa fuldstændig, som den kunde være.

Herren har udrakt sin Haand for at udrette en stor Gjerning paa Jorden, hvilket er forudsagt af Propheterne. Hans Værk er netop begyndt og vil vedblive at rulle frem, indtil universal Kundskab og Lyksalighed hersker blandt Menneskenes Børn. Herren har begyndt at udøse sin Aand over os, og vi have annammet Kundskab for os selv og nyde en forhen ukjendt Lyksalighed, og det samme Maal kan naaes af Nationerne og Folkeslagene paa Jorden, dersom de kun vilde adlyde Evangeliet. Propheten Jeremias og andre Propheter talte om dette store Værk, for hvilket vi arbeide; ja de talte endog om en Tid, da Herrens Aand skulde udgydes over alt Kjød og Prophetiens Gave blive almindelig blandt Menneskenes Børn. Disse Ting ville komme. Naar de meest Fordærvede og Ugudelige ere bortfeiede af Jorden formedelst den Almægtiges Straffedomme, da ville de Overblevne tjene Herren og være under hans Aands Indflydelse, og hans Kundskab vil da skjule Jorden, ligesom Vandet nu skjuler Havets Bund. Da skulle Nationerne vandre i Herrens Lys, og der skal ingen Krig være mere, ei heller Tvedragt, Splid og Elendighed blandt Menneskene, thi Djævelens Magt vil være stækket.

Propheternes Syner vare opladte, saa de kunde forstaae Guds Hensigter med disse Ting, og de arbeidede trolig for at fremme hans Planer og for at udrydde al Synd, Fordærvelse og Elendighed af denne Klode; men uagtet al deres Flid og Møie, lykkedes det dem ikke at indføre en lysere Periode i deres Dage paa Grund af den Ondes store Magt og Folkets Uvillighed til at bøie sig for Sandhedens Grundsætninger. Men i Aanden skuede de en Tid, da der skulde skee en stor Forandring til Gunst for Herrens Værk og

Propheternes Opfyldelse. De saae klarligen hvad der nu skeer. De saae Herrens Tjenere vandre om paa Jorden i de sidste Dage for at advare Folket, indsamle Israel og fremskynde Gjenoprettelsens Værk. De saae alle disse Ting og glædede sig derover. De saae, hvorledes de Hellige udvandrede fra Nationerne, opbyggede Zion og beredte sig for Menneskens Søns Komme. De saae, hvorledes Fiskere og Jægere udsendtes for at sanke Israel og bringe dem hjem til Bjergenes Skjød. De saae Ugudelighedens og Tyranniets Ende; de vidste, at de Hellige skulde ikke bestandig trædes under Fødder af deres Fjender og Herrens Planer forsinkes som i gamle Dage. De saae, at Nationerne skulde ikke altid bekrige hverandre, og Broder myrde sin Broder, ei heller Nød og Kummer herske blandt Menneskenes Børn. De propheterede, at deres Sværd og øvrige Krigsvaaben skulde blive omdannede til Agerdyrkningsredskaber; men naar vilde denne herlige Tid være kommen, hvis Herren ikke havde grebet ind i Tingenes Gang og bevirket dens Indførelse? Naar vilde Løven og Lammet have levet i Fred? Medmindre Herren udrækker sin Haand, vilde Verden evig og altid vedblive at sukke under Elendighed, Krig, Blodsudgydelse og Fordærvelse, som i de svundne Tidsaldre har gjort Menneskeheden saa ulykkelig. Men nu har han udsendt sine Tjenere og taget Forholdsregler, hvorved denne sørgelige Tilstand kan blive afhjulpen, og hans Almagt vil blive følt blandt Jordens Nationer, naar han iværksætter sine Planer. Ondskab og Misbrug have længe nok ført Scepteret, og den bestemte Tid for en Forandring er nu kommen.

Naar vil dette store Værk naae sin Fuldendelse, og naar ville Menneskene ophøre at ihjelslaae hverandre og begaae al Slags Brøde? Forestil Eder, at alle Folk vare besjælede af de samme Følelser som vi idag, og vare sammenbundne i Kjærlighed ligesom vi, vilde der da være nogen Anledning til Krig? Vilde der da være Blodsudgydelse paa Jorden? Nei. Evangeliet, vi have annammet, er sandt og kraftfuldt; det gjør os lykkelige, og Intet kan hindre dets Fremgang. Det gjør hverken fra eller til, om Ældster falde fra her eller i Zion; det forandrer ikke Sandheden i mindste Maade. Apostater og alle Helvedes Hærskarer maae gjerne forene sig til Kamp mod dette Værk; Bagvaskelsens og Løgnens Aander kunne arbeide uafladelig paa at nedsætte os; men trods alt dette bevidner jeg i Christi Navn, at dette Værk vil rulle frem med uimodstaaelig Kraft og altid triumphere. Jeg ønsker, Br. Christensen vil lægge nøie Mærke til dette og oversætte det tydelig for Eder. De Ugudelige og hele Helvede kunne reise sig mod Herrens Værk i dette Land; de kunne ihjelslaae hans Tjenere, som ere sendte hertil, ligesom de gjorde i Amerika, men Værket vil blomstre og triumphere ligegodt derfor, og Israel, ja alle Oprigtige af Hjertet, ville vedblive at samles til Zion. Herren den Almægtige har besluttet, at hans Rige skal voxe i Kraft og Vælde, medens Nationerne skulle afkræftes og gaae tilbage, betagne af Frygt og Bæven.

Hvor er der Fred og Lykke blandt Nationerne? Deres Stoltheds Dag vil snart være omme. Betragt det amerikanske Folk, hvorledes det fortæres af en brodermorderisk Borgerkrig. Hiin Nation var den første, som forkastede Evangeliet. De europæiske Stater ville neppe undgaae de truende Straffedomme, som trække op paa deres Horizont. Frankrig og de øvrige Stormagter have Vanskeligheder nok at bekjæmpe og grue for Fremtiden, og selv Danmark og Holsteen staae i Fare

for et Sammenstød med hinanden. Fred og Tryghed er flygtet fra Jorden og kan ikke findes blandt noget Folk.

Brødre og Søstre, lad os leve efter de Principer, som ere os aabenbarede, lad os rense og luttre os dagligen og neddrage Herrens Aand over os i alle vore Foretagender, saa vi kunne beredes til at møde de forestaaende Begivenheder og være rede til at modtage Menneskens Søn paa hans Tilkommelses Dag.

Maa Gud velsigne Eder i alle Eders Bestræbelser for at tjene ham, er min Bøn i Herrens Navn. Amen.

Tale af Præsident G. Q. Cannon.

afholdt i Kjøbenhavn den 21de Septbr. Formiddag.

Brødre og Søstre! Da vi sidst vare samlede, ventede jeg ikke at see Eder mere dennegang; men da min Afreise formedelst Omstændighederne er bleven opsat til i Aften, vilde jeg ikke forsømme denne Leilighed til atter at samles med Eder. Jeg føler mig lykkelig her iblandt Eder, Sødskende, og fornemmer, at den samme Aand, som findes i Zion, er her tilstede. I have annammet det samme Evangelium, som de Hellige i vort dyrebare Hjem hiinsides Havet, og have begyndt at vandre paa den Vei, der fører til Frelse og Ophøielse.

Et af de Principer, som ere mig meest dyrebare, er Indsamlingen. Vore Medmennesker, der omgive os, have særdeles meget at indvende mod dette Princip. De mene, at Indsamlingen er aldeles overflødig, at Enhver kan dyrke Gud i sit eget Land og iblandt sin egen Slægt ligesaa godt som i det fjerne Vesten. Men trods Alt, hvad de Vantroende kunne indvende derimod, trods al deres Opposition og feilagtige Opfattelse, er Indsamlingens Princip et af de herligste og velsignelsesrigeste Principer, som Herren har aabenbaret til sine Børn i denne Huusholdning, og uden det kunde Guds Rige ikke blive opbygget. Dette kan synes forunderlig for Nogle, men den Eftertænksomme vil snart indsee Nødvendigheden heraf. Vi vide tildeels, hvilke Mangler og Onder vi have at bekjæmpe i det daglige Liv i Verden; vi vide ligeledes, hvilken Magt Traditionen og Opdragelsen udøver paa vor Aand. Det er en Umulighed at tjene Herren vor Gud med den Grad af Hellighed og Reenhed her, som vi kunde ønske, thi vore Omgivelser ere som oftest af den Beskaffenhed, at de mere eller mindre saare og qvæle den gode Aand, vi have annammet. De Hellige føle derfor en naturlig Trang til at unddrage sig alle saadanne fremmede Indflydelser, hvilket skeer ved Indsamlingen til eet Sted, hvor de kunne tjene Gud efter deres Hjerters Attraa, uden at fornlempes eller forstyrres i deres Gudsdyrkelse af anderledes Troende. Derved sammenbindes de Hellige mere til Et, og deres Kraft concentreres mægtigere i Rigets Opbyggelse. I Adspredelsen kunne Guds Love og Anordninger ikke aabenbares i deres Fylde af mange Aarsager.

Indsamlingen er et nødvendigt Skridt til den Eenhed, som Gud fordrer af sit Folk. Traditionerne og Skikkene blandt Nationerne ere vidt forskjellige og udøve som alt bemærket en ugunstig Indflydelse paa os. Jeg har havt Anledning til at

iagttage dette, hvor jeg har været. De Hellige her i Skandinavien ere endeel forskjellige fra de Hellige i England, og disse igjen fra de Hellige i Zion, det vil sige i deres Vaner og Vedtægter; Principerne derimod ere eens allevegne.

Det var den Almægtiges Hensigt lige fra de tidligste Dage, at samle alle Oprigtige under eet Banner, for at de kunde blive underviste i Rigets Orden og blive tilstrækkelig beredte for Jesu Komme. Vi ere netop beskjæftigede med at opbygge det Rige, som Propheten Daniel har talt om, og som Br. Vindberg omhandlede i Norges. Vi udsamles fra Nationerne for at opfylde Herrens Øiemed og blive et selvstændigt, uafhængigt Folk, over hvilket han alene skal raade, og som er villig til at adlyde ham i Et og Alt.

Den Tid er ikke fjern, da Jesus vil aabenbares for sine Udvalgte, der have været troe den ganske Dag, men hvorlænge det vil vare, før han aabenbarer sig for alle de Hellige, veed jeg ikke. Endskjøndt det er Alles Privilegium at see Frelseren, ere dog de Færreste beredte til at modtage ham, naar han kommer.

Jeg veed, at Mange, kort efter deres Indlemmelse i Kirken, have i deres Bønner bedet om at see Jesus, Engle, osv. Hvis Herren skulde bønhøre deslige Anmodninger, vilde de Hellige blive fortærede. Lad os undersøge denne Gjenstand lidt nærmere. Leve de Hellige efter de Raad, som Præstedømmet har givet dem? Hvormange gjøre, hvad de bestemt vide er Ret? Ikke mange, ja selv Præstedømmet, der er kaldet til at undervise og veilede de Hellige, efterleve ikke Alt, hvad som er aabenbaret, og hvorledes kunne vi vente at taale det større Lys, saalænge vi ikke gjøre bedre Brug af det, vi allerede have? Der er mange blandt de Hellige, som ikke ville rense sig og blive værdige til at see Frelseren; vi maae først lære at holde alle hans Bud og Befalinger, og naar vi have naaet Fuldkommenhed i dette Punkt, da kunne vi vente at see hans Ansigt. Jeg venter at see Frelseren i Kjødet, at høre hans Røst og modtage Belærelse af hans egen Mund.

Vi beredes her for at have Samfund med Guds Aand og helliggjorte Væsener paa den rensede Jord. Dette er Formaalet for vor Virken. Hvor snart Frelseren vil komme, beroer for en stor Deel paa de Hellige; dersom de virkelig stræbe af al Magt og berede sig for hans Komme, vil han snart aabenbares for dem; ere de derimod seendrægtige og sløve, vil det vare saameget længere. Ingen uden de Rene kunne bestaae for hans Aasyn, og endskjøndt det gaaer smaat for de Hellige at naae Fuldkommenhed, er jeg ikkedestomindre vis paa, at de ville vedblive at rense og luttre sig dagligen, indtil de naae dette Maal og kunne nyde alle de Velsignelser og Privilegier, som dermed staae i Forbindelse. Jeg forventer at see de Ugudelige og Ryggesløse falde fra, indtil Jesu Christi Kirke er bleven reen. Nogle ville gaae ned i deres Grave og slumre i Støvet, medens de sande Hellige ville voxe og trives i Kundskab, Reenhed, Dyd og alt Godt, thi Herren vil have et renset og luttret Folk.

Enhver, som haaber at leve til Christus aabenbarer sig, stræbe at naae den samme Grad af Reenhed, Frelseren har opnaaet, som Johannes siger i sit 1ste Brev 3, 2: „Nu ere vi Guds Børn, og det er endnu ikke aabenbaret, hvad vi skulle vorde; men vi vide, at naar han aabenbares, skulle vi vorde ham lige, thi vi skulle see ham som han er. Og hver, som haver dette Haab til ham, renser sig selv, ligesom han er reen." Men Mange af dem, der hjemsamles til Zion, forglemme dette; dog bør dette ikke hindre de Oprigtige, som sætte Priis paa Evan-

geliets Velsignelser, fra at fortsætte deres ædle Stræben, thi kun paa denne Maade kunne de overvinde deres Ufuldkommenheder.

Jeg forventer at opleve den Dag, da alle Ugudelige skulle være bortfeiede af Jorden og denne Klode blive et værdigt Opholdssted for alle Guds Hellige. Da skal Jesus regjere som Konge over Nationerne, ligesom han nu er de Helliges Konge, og hans Love skulle adlydes af al Skabningen. Jeg haaber at gjøre mig værdig til at see og tale med ham, og som jeg allerede har sagt, Tiden er ikke fjern, da han skal aabenbare sig for mange af sine Salvede. Guds Herlighed skal engang omstraale Jorden, og Menneskens Søn skal sees midt iblandt sit Folk, som Propheterne have forudsagt for Aartusinder siden.

De Hellige see ikke altid Lyset saa klart som til andre Tider. Naar Herrens Tjenere tale Livsens Ord, lader Sandheden sig klarlig skue, Følelserne blive opmuntrede og Hjertet glad; men snart efter kommer Satan og indbilder dem, at det forholder sig ikke saa, som det er bleven dem lært, at Sandheden har ikke det Værd, som det synes ved det første Indtryk, osv. Paa denne Maade søger vor Saligheds Fjende at qvæle den gode Sæd, som var udsaaet ved Herrens Aand, og det, som forhen var saa klart for deres Sind, bliver Mørke, og før de selv blive det vaer, ere de fangne i hans Snarer. Hvor ofte er ikke en Hellig bleven qvæget ved Sandhedens Ord, som det flød fra en Ældstes Læber, og gaaet bort fra Forsamlingen med Fryd i sit Hjerte; men kun altfor snart fik Satan Indflydelse over ham, indblæste ham Tvivl og Vantro istedetfor Vished og Tro; Lyset maatte vige for Mørket, Glæden for en nagende Sorg. I en saadan formørket Tilstand er man ikke tilboielig til selv at paatage sig Skylden, men det Hele væltes over paa Herrens Tjenere. De ere vist ikke saa gode og saa rene, som jeg først tænkte; de Principer, de forkynde, ere vist ikke saa paalidelige, som jeg troede i et begeistret Dieblik, og der maa vistnok stikke Noget under det Vidnesbyrd, de frembære, osv. Disse Tanker ere meget almindelige hos Folk, hvem Aanden har forladt, og derfor udfordres der en stadig Anstrengelse af Herrens Tjenere for at faae de Hellige til at bevare Troen paa de guddommelige Aabenbaringer. Det er tungt for de Ældste at see deres Bestræbelser miskjendte, men min Formaning til Eder, Brødre, er: vær trofaste i Eders Kald, arbeid med Ufortrødenhed og frels Saamange som mulig fra Fordærvelsen og ophør ikke at virke for Eders Medmenneskers Vel, før I have seiret. Maa Herren give Eder Kraft dertil er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Naar Du seer en Mand stræbe af al Kraft at gjøre sin Pligt, understøt ham af dit ganske Hjerte og vær overbærende med hans Svagheder.

Forsmaa aldrig Smaatjenester; naar store Skibe løbe paa Grund, kunne smaa Baade ofte gjøre dem flot igjen.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

(Fortsat fra Pag. 12.)

Fortegnelse over de vigtigste Begivenheder, omtalte i Mormons Bog.

Aaret 49 f. Ch.

Da Overdommer Pahoran døde, blev hans Søn Pahoran beskikket som hans Eftermand. Denne Pahoran blev myrdet af Kiskumen, og hans Broder Pacumeni blev beskikket til at eftertræde ham. (395, 3.)

48.

Coriantumr førte en talrig Skare mod Zarahemla, indtog Staden og dræbte Pacumeni; men Moronihah gjenerobrede Staden, fældede Coriantumr og vandt en fuldstændig Seir over Lamaniterne. (397, 5. 6.)

47.

Helaman blev beskikket som Overdommer, og Gadiantons Røverbande blev organiseret. (398, 8.)

46—44.

Fred herskede blandt Nephiterne i disse Aar. (399, 1.)

43.

I dette Aar opkom der stor Splid mellem dem, og Mange udvandrede nordpaa. (400, 1.)

36.

Helaman døde og hans Søn Nephi blev Overdommer efter ham. (402, 7.)

31.

Nephiterne mistede paa Grund af deres Ugudelighed mange af deres Stæder, og Mange bleve ihjelslagne af Lamaniterne. (403, 8.)

28.

Nephiterne omvendte sig formedelst Moronihahs Prædiken. (404, 10.)

27.

Moronihah kunde ikke vinde flere Besiddelser fra Lamaniterne. Nephi trak sig tilbage fra Overdommerembedet til Gunst for Cezoram. (404, 11. 13.)

Størsteparten af Lamaniterne blev et retfærdigt Folk. (409, 25.)

26.

Nephi og Lehi droge nordpaa for at prædike for Folket. (409, 26.)

23.

Cezoram blev myrdet af en ubekjendt Haand, medens han sad paa Dommersædet. Hans Søn, som blev beskikket i sin Faders Sted, blev ligeledes dræbt samme Aar. (410, 28.)

22.

Nephiterne begyndte atter at henfalde til Ugudelighed. (410, 28-31.)

21.

Lamaniterne overholdt Retfærdighedens Love og udryddede aldeles Gadiantons Bande. (412, 32.)

20.

Mænd af Gadiantons Bande tilranede sig Dommermyndigheden. (413, 1.)

18.

Nephi propheterede mange vigtige Ting mod sit Folk. (421, 13. 14.)

14.

Tre Aars Hunger bragte Folket til Omvendelse, og derefter udryddede de Gadiantons Røvere. (423, 2. 3.)

13.

Freden blev gjenoprettet, Folket spredte sig til forskjellige Kanter af Landet for at gjenopbygge og befolke de øde Stæder. (424, 4.)

12.

Størsteparten af Folket, baade Nephi-

terne og Lamaniterne, blev indlemmet i Kirken. (424, 4.)

9.

Nogle Frafaldne blandt Nephiterne ophidsede Lamaniterne til Krig mod deres Brødre, og de udforskede Gadiantons Hemmelighed og forbandt sig med ham. (425, 5.)

5.

Lamaniterne seirede over Nephiterne, paa Grund af disses store Ugudelighed. (425, 7.)

4.

Lamaniten Samuel kom paa Mission til Nephiterne. (428, 1.)

1.

Store Tegn og Undere skete for Folket, og Propheternes Ord begyndte at opfyldes. (436, 10.)

Lachoneus var Overdommer i Landet. Nephi overleverede Optegnelserne til sin Søn Nephi. (438, 1.)

Herren aabenbarede for Folket, at han vilde komme til Verden næste Dag, og mange Tegn paa hans forestaaende Komme bleve givne. (439, 3. 4.)

Aaret 3 e. Ch.

Gadiantons Bande begik mange Voldsgjerniger og voxede det følgende Aar betydelig i Tal. (440, 6.)

9.

Nephiterne begyndte en ny Tidsregning fra Christi Fødsel. (441, 8.)

13.

Mange af Lamaniterne forenede sig med Nephiterne for at forsvare sig mod Røverne, som nu vare blevne meget talrige og høist besværlige. (441, 9.)

15.

Nephiterne bleve slagne i flere Træfninger. (442, 10.)

16.

Gidgiddoni, som var Overdommer og en stor Prophet, blev beskikket til Overanfører for hele den nephitiske Hær. (444, 3.)

17.

Nephiterne rustede sig til Selvforsvar og forsynede sig med syv Aars Proviant. (444, 4.)

19.

Et stort Slag stod mellem Nephiterne og Gadiantons Røvere, hvori disse lede et betydeligt Nederlag og deres Anfører Giddianhi faldt. (445, 6. 8.)

21.

Nephiterne ihjelsloge Røverne i tusindviis og titusindviis og toge alle Overlevende tilfange og hængte deres Anfører Zemnarihah. (447, 9. 10.)

25.

Mormon gjorde nye Plader, paa hvilke han i Korthed optegnede, hvad der havde tildraget sig, siden Lehi forlod Jerusalem indtil hans Dage, tilligemed en Skildring af sin Samtids Historie. (449, 11.)

26.

Nephiterne spredte sig og toge sine tidligere Landstrækninger i Besiddelse. (450, 1.)

30.

Lachoneus, Lachonei Søn, blev beskikket til at indtage Dommersædet efter sin Fader; men han blev myrdet, og Folket deelte sig i mange Stammer, som hver valgte sig en Anfører, hvilket storlig forstyrrede Landets Regjering. (451, 3. 4.)

31.

Engle besøgte Nephi dagligen paa Grund af hans store Tro. (454, 8.)

32.

De Faa, som omvendte sig formedelst Nephi Prædiken, vare høiligen velsignede af Herren. (455, 10.)

34.

En frygtelig Orkan fandt Sted, som forandrede Landets Overflade betydelig. Et tre Dages Mørke herskede. Christi Røst hørtes af alle Folk, hvilken erklærede

at han havde fremkaldt al denne Ødelæggelse paa Grund af deres Vantro, og han befalede dem at ophøre med deres Offringer. (455, 1-11.)

35.

I dette Aar aabenbarede Jesus sig flere Gange blandt Nephiterne og lærte dem Evangeliets Principer. (461-497.)

36.

Baade Nephiterne og Lamaniterne omvendte sig og havde Alting tilfælles. (498, 2.)

37.

Mange Mirakler udførtes af Jesu Disciple. (498, 3.)

59.

Folket gjenopbyggede Staden Zarahemla og trivedes godt. (498, 3.)

100.

Jesu Disciple, hvem han havde udvalgt, vare alle døde paa tre nær, hvilke havde faaet det Privilegium, ei at smage Døden. (499, 5.)

110.

Nephi døde, og hans Søn Amos fortsatte Optegnelserne. (499, 6.)

194.

Amos døde og hans Søn Amos fortsatte sin Faders Optegnelser. (499. 7.)

201.

Folket ophørte at have Alting tilfælles; de bleve stolte og deelte sig i forskjellige Klasser. (499 7.)

(Sluttes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Novbr.

Fra „Millennial Star" optage vi følgende Artikel:

Hvorfor ere saamange af de Hellige ikke indsamlede?

Det er et ubestrideligt Factum, at Mange af dem, der kalde sig Sidste-Dages Hellige i dette saavel som i andre Lande, kunde været hjemsamlede til Zion for længesiden, havde de kun gjort sig Umage derfor. Hvorfor have de ikke gjort det? Simpelthen fordi de, trods deres Bekjendelse, ikke have havt tilstrækkelig Tro paa det Budskab, Gud sendte til dem ved sine Tjenere. De ere atter og atter blevne advarede i de sidstforløbne tredive Aar om den Fordærvelse og Elendighed, som forestaaer Nationerne, og som de Hellige uundgaaelig maatte lide under, hvis de ikke adløde Himmelens Befaling at gaae ud fra Babylon. De ere blevne saa vante til disse Advarsler, at de næsten ansee dem som Ammestuefortællinger, der ei fortjene den ringeste Opmærksomhed; eller hvis de have troet paa ældre og nyere Propheters Forudsigelser i dette Punkt, have de skudt Opfyldelsen deraf saa langt hen i Fremtiden, at det ikke kan have nogen Indflydelse paa dem og deres Børn.

Der er udentvivl Mange, som inderlig have ønsket at indsamles, men hvis huuslige eller pecuniaire Omstændigheder have hindret dem deri. Nogle have havt en vantro Familie, og de have ventet, arbeidet og bedet med Alvor og Inderlighed i det roesværdige Haab, at kunne frelse dem, til hvem de väre bundne med Kjærlighedens

og Naturens helligste Baand. Andre have med Flid og Utrættelighed arbeidet for sin Udfrielse; men paa Grund af deres talrige Familie, Sygdom eller mange andre Aarsager, har det ikke lykkedes dem, trods deres bedste Villie, at faae deres Hjertens Ønske opfyldt. Til saadanne Tilfælde sigte vi ikke i disse Linier. Men der gives dem, som have tilstaaet, at Herren mere end eengang har velsignet dem med Midler til at udvandre, og at Intet uden deres egen Forsømmelse og Ligegyldighed har hindret dem, og dersom Majoriteten af de Hellige vilde overveie deres Færd i Fortiden, samt de Velsignelser, Herren fra Tid til Tid har skjenket dem, maae de vistnok indrømme, idetmindste i deres eget Hjerte, at hvis de virkelig havde anet, hvor nær de forudsagte Straffedomme vare forhaanden, og hvis de havde anvendt deres Tro og Evner til Gjennemførelsen af dette Øiemed, kunde de for længe siden have vendt Babylon Ryggen, uden derfor i mindste Maade at have forsømt Guds Værk og hans Præstedømmes Opholdelse, medens de vare her.

Der gives mange kortsynede Individer, som ere tilbøielige til at knurre over, at Forsynet tillader de Hellige at lide under Fattigdommens Tryk, da dog Jorden og alle dens Skatte tilhøre ham; han kunde jo med største Lethed forskaffe sine trofaste Børn de nødvendige Midler til deres Udfrielse, naar han vidste, det var til deres Vel. Men dersom vi skue tilbage paa Fortiden, ville vi finde, at Gud ofte har lagt den største Viisdom og Godhed for Dagen ved netop at holde dem tilbage for de Hellige. Han har ofte velsignet mange af sine Børn i dette Land, men forstode de til alle Tider at sætte Priis paa hans Goder og benytte dem i det Øiemed, hvori de gaves? Mange, ja maaskee de fleste af saadanne Individer befinde sig endnu her, og paa faa hæderlige Undtagelser nær, er det netop de Fattige, som ere blevne hjemsamlede til Zion. Og der er Hundreder her den Dag idag, som aldrig ville forlade den Ugudelighed og Fordærvelse, der omgiver dem, saalænge Lykkens Sol tilsmiler dem. Derfor lader Gud dem i sin Barmhjertighed føle Fattigdommens Byrder, for at de kunne bringes til at vandre paa den Vei, der fører til evige og uforgjængelige Skatte. Hvis Herren skulde velsigne dem med jordiske Skatte nu, vilde det udentvivl i mange Tilfælde være til deres Fordærvelse; de vilde derved muligviis lokkes til at blive i Babylon og rammes af dens Plager. Man kan derfor med god Grund ansee den nuværende Fattigdom blandt mange af de Hellige som et uomstødeligt Beviis paa, at Gud ikke har forladt dem, trods deres tidligere Lunkenhed, og at han ikke agter at slaae Haanden af sine Børn i disse Lande; og hvis nogen Ting kunde indgyde os Frygt for de europæiske Helliges fremtidige Frelse og Salighed, skulde det være, om vi saae dem rigelig forsynede med denne Verdens Goder i Forening med den Ligegyldighedsaand, som nu har indsneget sig i deslige Individers Hjerte, hvilken gjør dem aldeles uskikkede til at bestyre saadanne Ting i Retfærdighed.

Mange tænke, at hvis Gud blot vilde forunde dem Saameget, som var nødvendig til deres hurtige Udfrielse, skulde de aldrig forøde Midlerne i andre Øiemed eller vente paa at fortjene Mere; men Propheten siger: „Menneskets Hjerte er bedrageligt, mere end alle Ting." Herren kjender vort Hjerte bedre end vi selv, og han seer, at mange af hans Børn, om de erholdt Midler til deres Udfrielse paa anden Maade end ved den alvorligste Anstrengelse, vilde de enten slet ikke indsamles, eller ved første Gjenvordighed skue med længselsfulde Hjerter tilbage til det Land, hvor de havde havt det saa mageligt, og maaskee gjøre Skridt for at vende om. Vi

vide af Erfaring, at saa har været Tilfælde. Mange, hvem Lykken har tilsmilet, have forglemt Gud og de Velsignelser, han har givet dem, og med Utaknemmelighed i deres Hjerte have de forladt Retfærdighedens Vei og vendt tilbage til Verdens Ugudelighed. Mange mene, som allerede bemærket, at en lille Smule Held skal ikke forlede dem til Utaknemmelighed og Misbrug; de ere rede til at udbryde med Hasael: „Er din Tjener en saadan Hund, at han skulde gjøre denne store Ting?“ Og dog gjorde han sig skyldig i det selv samme som Propheten advarede ham for. Der er Hundreder nu, som troe sig ligesaa faste i deres Forsæt, og dog vilde de ikke gjøre det bedre end saamange Andre, hvis de bleve prøvede paa samme Maade. Vær derfor forsigtige, Sødskende; arbeid med Taalmodighed og beed Herren i Tro at aabne en Udvei for Eder; men prøv ikke paa at fastsætte nogen Plan, hvorefter han skal handle, men overlad trygt til ham at bestemme Tiden og Maaden for Eders Ønskers Opfyldelse. Vær forvissede om, at hvis han seer, I oprigtig ønske at hjemsamles for at blive bedre beredte til at holde hans Befalinger, vil han føre Eder hjem.

Der er atter Andre, som have forsømt at gaae op til Zion af langt uværdigere Hensyn end de ovennævnte. Da de kom ind i Kirken, sad de maaskee i temmelig gunstige Kaar, ja Nogle havde maaskee endog en lille Formue. De hørte, at de indsamlede Hellige maatte kjæmpe med store Savn og Gjenvordigheder, og de foretrak derfor at blive i deres hyggelige Hjem, istedetfor at dele et ucultiveret og ubefolket Lands Ubehageligheder med deres lidende Brødre og Søstre. Nogle af dem vare maaskee ogsaa bange for at blive opfordrede til at yde et Par Dollars til Lindring af deres forfulgte Sødskendes Nød. Hvor ere saadanne Individer nu? Ni af Ti ere enten faldne fra, eller sukke i den dybeste Armod. Bladet har nu vendt sig. De Hellige i Zion ere begunstigede af Lykken, medens Modgang og Sorg er deres Lod, som svigtede dem i Prøvens Stund; og dog gjøre enkelte af disse Individer meest høirøstet Fordring paa Kirkens Ædelmodighed, og ere de Ivrigste til at nedsætte Kirkens Ledere som fordærvede Mænd, naar de ikke strax sørge for deres Udfrielse.

Pladsen tillader os ikke at sige halv saameget om dette Punkt, som vi kunde ønske; men vi betvivle ikke, at der jo gives Mange, som kunde emigrere til Foraaret, hvis de gjorde sig alvorlig Umage derfor. Ville de komme afsted? Vi frygte Nei! Uagtet alle de Exempler de have havt paa, hvor farligt det er at være ligegyldig i denne Henseende, ere vi forvissede om, at Mange, som nu kunde gaae hjem paa en beqvem Maade, ville vente til den Tid, da de maae skynde sig hjem med en Byldt under Armen, og være glade til, om de faae Leilighed dertil. Da ville de med Skam gjensee deres Venner, hvis Raad og Formaninger de foragtede, men som desuagtet ville være villige til at opmuntre dem og lære dem at leve ret, naar de engang komme til Zion nødlidende og forarmede.

De frygtelige Begivenheder, som udfolde sig med saa foruroligende Hurtighed paa det amerikanske Continent, synes at bebude Muligheden af en midlertidig Standsning i Indsamlingen til Zion, og imidlertid ville de Skyer, som trække op over Europa, blive mørkere og skjebnesvangrere, og inden længe udbryder Stormen med forfærdeligt Raseri over Nationerne paa dette Continent. Vi ansee det derfor som en i høieste Grad paatrængende Nødvendighed at formane de Hellige til skyndsomst at flye til Herrens udkaarede Fristed, før Stormen bryder løs. Herren kjender

Sine, og han baade kan og vil bevare dem, saalænge de vandre paa Pligtens Sti; men de, som kunne og ikke ville adlyde hans Bud at hjemsamles, have intet Krav paa hans Beskyttelse.

Correspondance.

Amerika.

---

4 Mile Vest for Fort Laramie, den 17de August 1862.

Præsident Jesse N. Smith.

Kjære Broder!

Uagtet min Tid er meget knap, vil jeg dog ikke undlade at sende Dem et Par Linier. De skandinaviske Hellige, som vare istand til at kjøbe deres egne Befordringer, forlode Florence den 14de Juli med 80 Vogne, hver Vogn trukken af 2, 3 a 4 Par Oxer. De ere organiserede i to Compagnier under Br. C. A. Madsens og min Bestyrelse, og Br. Van Cott er Overbefalingsmand over begge; han ledsager os, indtil Brødrene Lyman og Rich indhente os, men endnu have vi ikke seet noget til dem, og vi haabe derfor endnu at beholde ham i vor Midte et Par hundrede (engl.) Mile. Vi have over 200 Hoveder løse Kreaturer til begge Compagnier og sex Hestvogne.

Vi have været høiligen velsignede paa denne Reise og intetsomhelst Uheld er indtruffet. Vi passerede St. Louis-Compagniet for otte Dage siden. Ingen af Kirkens Compagnier (Emigranter, befordrede med Vogne, sendte fra Dalen) have naaet os endnu; baade Folk og Dyr ere vel, og paa en enkelt Undtagelse nær ere Alle lykkelige og tilfredse. Vi glæde os til snart at gjensee vort kjære Bjerghjem.

Modtag nu en hjertelig Hilsen fra os Alle og hils vore kjære Venner i Skandinavien. Tiden er nu omme, Budet skal gaae til Fortet, og vi skulle spænde for og fortsætte vor Reise.

Lev vel, kjære Broder, ønsker Deres i Pagten hengivne

O. N. Liljenqvist.

Joseph Smiths Levnetsløb.

April 1839. (Fortsat fra Side 30.)

(Fortsat fra Side 30.)

Bilag
til Joseph Smiths Levnetsløb.

Store Saltsøstad, den 9de Octbr. 1854.

Hr. Redacteur!

Ved at læse Joseph Smiths Levnetsløb, som var indrykket i „Deseret News" forrige Vinter, og fornemmelig den Deel af samme, som omhandler hans Fængsling i Liberty, Missouri, seer jeg, at flere interessante Facta ere udeladte, og da jeg havde den Ære at være en af hans Medfanger, fattede jeg den Beslutning at optegne nogle af disse Punkter, da de maaskee kunne være af Interesse for Deres Læsere.

Medens vi hensadde i Fængslet, modtoge vi ofte Besøg baade af Venner og Fjender. Blandt Sidstnævnte vare mange vrede paa Broder Joseph, hvem de beskyldte for at have dræbt en Søn, en Broder eller andre af deres Slægtninge i det saakaldte Slag ved Crooked River. Det forekom mig temmelig besynderligt, at Saamange havde mistet Sønner og Brødre der, da Fjenden kun havde opgivet sit Tab til een Død.

Blandt vore Venner, som besøgte os, kunne nævnes Præsident Brigham Young og Heber C. Kimball af det øverste Præsidentskab — sidstnævnte flere Gange; George A. Smith af de Tolvs Qvorum, samt Don Carlos Smith, Josephs Broder, der besøgte os gjentagne Gange og undertiden bragte nogle af vor Familie med sig. Benjamin Covey, Biskop i 12te District her i Staden, bragte enhver af os et Par Støvler som Foræring. James Sloan med Kone og Datter kom flere Gange til os; Alanson Ripley ligeledes og mange Andre, hvis Navne det vilde være for vidtløftig at opregne. O. P. Rockwell bragte os ofte Forfriskninger, og Jane Bleven og hendes Datter bragte os Kager, Pei, osv., hvilket de rakte os gjennem Vinduet. Dette var os særdeles kjærkommen, da vor Fangekost var meget simpel og saa ureenlig, at kun den yderste Hunger kunde bevæge os til at spise af den.

Efter at have hensiddet der temmelig længe, og efter at have forsøgt ethvert Middel, vi kunde, for ad lovlig Vei at bevirke vor Losladelse, men forgjeves (naar undtages Sidney Rigdon, der kom ud paa Caution), og da vi fra paalidelig Kilde havde erfaret, at der paa offentlig Gade var bleven sagt af de meest indflydelsesrige Mænd i den Egn, at „Mormonfangerne maatte nødvendigviis dømmes til Døden, eller Statens gode Navn vilde blive plettet," besluttede vi at benytte andre Midler for at komme paa fri Fod.

Efter moden Overveielse besluttede vi at iværksætte vor Flugt om Aftenen den 7de Februar 1839, naar Slutteren kom med vor Aftensmad; men før Br. Hyrum vilde tilkjendegive sin Beslutning, bad han Br. Joseph at adspørge Herren om Rigtigheden af det paatænkte Skridt. Dette gjorde han og erholdt det Svar, at hvis vi Alle vare enige, skulde vort Foretagende lykkes denne Aften, og dersom vi vilde forene os i Bøn, skulde vi faae et Vidnesbyrd for os selv. Jeg havde ikke bedet længe, før jeg fik en saadan Vished, som jeg endnu aldrig havde følt i mit Liv, at det vilde lykkes os. Br. Hyrum Smith og Caleb Baldwin bevidnede det samme; men Lyman Wight sagde, at vi gjerne maatte gaae, han vilde ikke. Efter at

have talt med ham en Stund sagde han, at „vis vi vilde vente til næste Dag, da vilde han følge med os." Uden at tænke paa, at vi ikke havde nogen Forjættelse om Held imorgen, lovede vi at opsætte Forsøget.

Om Aftenen, da Slutteren kom med vor Aftensmad, lod han Døren staae paa viid Gab, satte vor Mad paa Bordet og gik hen i Baggrunden af Værelset, hvor endeel Bøger vare opstablede. Her tog han en Bog og begyndte at læse, medens vi stode mellem ham og Døren, hvorved den bedste Leilighed tilbødes os at flygte, hvis vi havde været beredte; men da vi vare blevne enige om at vente til næste Dag, gjorde vi intet Forsøg derpaa.

Næste Aften stode Sagerne ganske anderledes. Slutteren bragte en dobbelt Vagt med sig tilligemed sex af Brødrene, nemlig Erastus Snow, William D. Huntington, Cyrus Daniels, David Holeman, Alanson Ripley og Watson Barlow. Jeg blev siden underrettet om, at Menigheden havde sendt dem til os. Slutteren syntes at være meget bange af sig og aflaasede Døren meget forsigtig. Det var kun mørke Udsigter til Friheden, men vi havde fast besluttet at vove Forsøget, og da derfor Slutteren gik ud, rendte vi efter ham. Br. Hyrum greb fat i Døren, men inden vi kunde yde ham den nødvendige Bistand, fik Slutteren og Vagten smækket Døren i, hvorved Brødrene indspærredes tilligemed os, undtagen Broder Cyrus Daniels, som stod udenfor.

Saasnart vi gjorde Forsøget paa Indersiden, tog han en af vore Bevogtere under hver Arm og iilte ned ad Trapperne til Yderdøren; vort Fængsel var nemlig i anden Etage. Da han kom ud, lykkedes det dem at rive sig løs, og da han saae, at vor Plan var strandet, begyndte han at løbe, men traadte i et Hul og faldt. Netop som han styrtede, peeb en Kugle lige over hans Hoved, og han troer bestemt, at Faldet frelste hans Liv. Den Scene, som nu paafulgte, overgaaer al Beskrivelse. Efter Mængden at dømme skulde man troe, at hele Byen og Mange fra Omegnen havde samlet sig udenfor Arresten og enhver Slags Tortur og Dødsmaade, som deres ophidsede Indbildningskraft kunde optænke, blev foreslaaet for os, saasom at sprænge Fængslet i Luften, pidske os ihjel, skyde os, brænde os, surre os paa Heste og lade os sønderrives, osv. Men de vare saa uenige, at de ikke kunde gjennemføre nogen af deres mange Planer, og vi gik fri.

Paa denne Tid talte nogle af Brødrene om, at vi befandt os i stor Fare, og jeg maa tilstaae, jeg følte det samme. Men Br. Joseph sagde: „Frygt ikke, thi ei et Haar skal krummes paa Eder Hoved, og I skulle ikke miste saameget som et Bidsel, en Sadel eller et Tæppe. Enhver Ting skal blive Eder tilbagegivet. I have sat Eders Liv paa Spil for vor og Evangeliets Skyld, og det er nødvendig, at Kirken bringer et Offer, og Herren vil modtage det."

Brødrene skulde dernæst tages i Forhør; men Ophidselsen var saa stor, at man ikke vovede at føre os frem, før den havde lagt sig lidt. I denne Ventetid engagerede nogle af Brødrene Advocater til at forsvare sig. Broder Snow spurgte Broder Joseph, om han ogsaa burde tage en Advocat, hvortil Joseph svarede, at han gjorde bedst i at føre sin egen Sag. „Men," sagde Br. Snow, „jeg kjender intet til Lovene." Joseph spurgte, om han ikke kjendte noget til Retfærdighed, hvilket Broder Snow bejaede. „Vel," vedblev han, „gaa og kjæmp for Retfærdigheden det bedste De forstaaer, og anføer Blackstone og andre Forfattere af og til, og de ville tage det Alt for gode Varer."

Han gjorde saa, og Resultatet blev

hvad Joseph sagde; thi da han var færdig med sin Sag, flokkedes Advocaterne om ham og spurgte, hvor han havde studeret Lovkyndighed, og tilføiede, at de aldrig havde hørt et saa glimrende Forsvar. Da Forhøret var endt, fik Br. Snow sin Frihed, og de Øvrige maatte gaae i Caution for hverandre indbyrdes, medens Br. Snow maatte indestaae for dem Alle, og de sagde, at de gjenerholdt alle deres tabte Sager, endskjøndt ikke to Ting fandtes paa eet Sted. Mere senere.

Med Agtelse,
Alexander McRae.

Store Saltsøstad den 1ste Novbr. 1854.

Hr. Redacteur! Under vort Ophold i Liberty Fængsel blev der engang gjort Forsøg paa at forgive os. Jeg formoder Giften blev os givet i Thee eller Kaffe, men da jeg ikke nød nogen af Delene, slap jeg uskadt derfra, medens de Øvrige bleve svært angrebne, Nogle vare endog blinde i to a tre Dage, og det var kun ved megen Tro og Bøn, at Virkningerne overvandtes.

Vi tillode os aldrig at foretage noget vigtigt Skridt, uden først at bede Br. Joseph at adspørge Herren desangaaende. Saa stor var vor Tillid til ham som Prophet, at naar han sagde: „Saa siger Herren," vare vi visse paa, det skete som han sagde, og jo mere vi forsøgte det, jo større Tillid fik vi til ham, thi hans Ord slog aldrig feil i et eneste Tilfælde.

Kort forinden vi skulde føres til Davies County i Forhør, fik vi Underretning om, at General Atchison eller Doniphan skulde ledsage os med en militair Escorte, for at beskytte os mod Befolkningens Forbittrelse. Sagen blev drøftet af Brødrene, med Undtagelse af Joseph, og de ansaae det, som naturligt var, for det Bedste, og endskjøndt jeg selv ikke havde Noget at sige, stemte jeg dog overeens med dem i mit Hjerte. Br. Hyrum spurgte Joseph, hvad han tænkte om denne Sag. Han sad en Stund med bøiet Hoved, hensunken i dybe Tanker; derpaa reiste han sig og sagde: „Br. Hyrum, det gaaer ikke; vi maae stole paa Herren. Hvis vi tage Vagten med os, vil det være vor Død."

Dette kom meget uventet for os, men Br. Hyrum bemærkede: „Hvis Du siger det i Herrens Navn, ville vi stole paa det." Hvortil Broder Joseph svarede: „I Herrens Navn siger jeg, at hvis vi tage en Escorte med os, ville vi blive myrdede; men hvis vi stole paa Herren, skulle vi blive frelste, og intet Ondt skal vederfares os, og vi skulle blive behandlede langt bedre end Tilfældet har været, siden vi kom i Arrest."

(Fortsættes.)

Blandinger.

Den største Mand er den, som vælger at gjøre det Gode med en fast Beslutning, som modstaaer de sværeste Fristelser, være sig fra Yderverdenen eller fra hans eget Indre, som bærer de tungeste Byrder med Freidighed, som er rolig, naar Stormene omsuse ham, og frygtløs ligeover for Andres Trusler og Vrede, hvis Fortrøstning til Sandheden, Dyden og Gud er urokkelig.

Christenforfølgelserne reiste sig først fra Jøderne, da de saae deres Religions Bestaaen truet af den christelige Lære. Det første Offer for disse Forfølgelser var Stephanus, senere Apostelen Jacob den Ældre og Herrens Broder Jacob. Langt heftigere og betydeligere vare de Forfølgelser, som udgik fra Hedenskabet med den romerske Keiser i Spidsen. Hedningerne betragtede nemlig de Christne som Gudsfornegtere, fordi de ingen Gudebilleder og Templer havde, og fordi de ikke viste Keiseren den sædvanlige afgudiske Hyldest. Man regner i Almindelighed ti saadanne Forfølgelser, af hvilke atter den første, syvende og tiende udmærkede sig fremfor de øvrige ved deres Grusomhed, nemlig under Keiser Nero i Aaret 64, Decius i 249 og Diocletian i 303. Under Nero bleve de Christne, og deriblandt Peter og Paulus, henrettede som foregivne Brandstiftere, endskjøndt Nero selv havde foranstaltet Branden i Rom for at gjøre sig et Begreb om Trojas Ødelæggelse. Decius befalede en almindelig Forfølgelse mod de Christne i hele det romerske Rige, for at faae dem aldeles udryddede. Under Diocletian bleve de Christnes Kirker nedrevne, deres hellige Skrifter brændte og alle optænkelige Midler af umenneskelig Grusomhed anvendte for at bringe dem til Troesfornegtelse.

God Lykke. Mange unge Mennesker tale om Lykke. God Lykke er at staae op Kl. 6 om Morgenen; god Lykke er, naar man har om ikke meer end 48 Skilling om Ugen, at forbruge kun de 47, og lægge den ene tilside; god Lykke er at skjøtte sig selv og ikke blande sig i Andres Sager; god Lykke er at holde Budene og gjøre mod Andre, hvad man ønsker Andre skulle gjøre mod os. Man maa ikke blot begynde, men holde ved. Skillinger maae ei forødes, thi de ere Udsæden til Rigsdalere. For at komme frem i Verden, maae unge Mennesker drage Omsorg for deres Hjem, feie for deres egen Dør, være hjælpsomme mod Andre, flye Fristelser og have Tro paa Gud og Sandheden. (De Fraines Forelæsninger.)

„Deres Gaarsnummer indeholder en Feiltagelse, Sir," sagde en Gentleman til en Redacteur. Umulig, Sir; men siig mig, hvad sigter De til? „Der staaer, at Mr. M. er bleven forhørt." Ja. „Dømt og hængt." Tilvisse. „Det er feil; nævnte Person er jeg." De? „Jeg kan forsikkre Dem, saa er det; og nu haaber jeg, De tilbagekalder det Meddeelte." Paa ingen Maade, Sir; jeg tilbagekalder aldrig Noget. Det Eneste jeg kan gjøre for Dem er at melde, at Rebet sprang, og at De følgelig befinder Dem i høieste Velgaaende. Jeg har mine Principer, skal jeg sige Dem, og jeg er bekjendt for aldrig at fare med Usandhed!

Barnemord i China. Paa Grund af mange Chineseres Armod er det en temmelig almindelig Skik i China, at dræbe de Børn, som Forældrene ikke troe sig istand til at opføde, og flere Steder i det Indre kaster man endog de Nyfødte for Svinene. Der har derfor i Frankrig dannet sig et talrigt Selskab med det ædle Formaal at opkjøbe saamange af Børnene som muligt for at redde deres Liv, og i Hongkong har dette Selskab oprettet et Asyl, hvor chinesiske Mødre skareviis strømme til for at sælge deres Spæde for 34 Skilling Stykket. Der gives Koner, som gjøre sig det til en formelig Næringsvei at sælge de Smaa. Saaledes berettes der om en Kone, som ugentlig indfandt sig i Asylet med 20, 30 til 40 Børn, og hun tilstod i Fleres Paahør, at før hun vidste, at Asylet opkjøbte Børnene, havde hun kastet over 600 i Havet, og hun var ikke den Eneste, der drev denne afskyelige Haandtering. Den hemmelige Grund til en stor Deel af disse Rædsler er den Skik, som giver

Chineserne Lov til at gifte sig paany hvert Aar, naar de blive kjede af deres Koner. De forladte Mødre, som efter Landets Love have Ret over deres Børns Liv og Død, vide da intet Bedre at gjøre, end at skille sig af med dem paa hvilkensomhelst Maade det lader sig gjøre, da de vanskelig kunne ernære dem.

Contoirets Tilgodehavende den 1ste Septbr. 1862.

Conferencen.	Agenten.	Boggjeld.					
Aalborg.	N. C. Edlefsen	246	Rd.	„	Mk.	2	Sk.
Aarhuus.	P. C. Geertsen	208	—	1	—	10	—
Bornholm.	P. C. Nielsen	181	—	5	—	6	—
Brevig.	C. C. Dorius	977	—	2	—	15	—
Fredericia.	R. Johansen	„	—	„	—	„	—
Fyen.	P. C. Carstensen ...	800	—	5	—	3	—
Gøtheborg.	A. P. Søderborg ...	393	—	1	—	12	—
Kjøbenhavn.	H. C. Jensen	66	—	3	—	5	—
Lolland.	J. Hansen	293	—	1	—	4	—
Norrkøping.	L. Nilsson	885	—	2	—	8	—
Skaane.	N. Rosengren	286	—	5	—	2	—
Skive.	C. S. Vinge	369	—	„	—	7	—
Stockholm.	N. C. Flygare	730	—	1	—	4	—
Sundswall.	A. Svedlund	164	—	4	—	12	—
Vensyssel.	H. C. Høgsted	275	—	„	—	15	—
	P. G. Petersen, Hamborg	9	—	2		„	—
	Diverse Debitorer ...	135	—	4	—	8	—
	Summa	6024	—	1	—	1	—

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.